

Bilag 1.

Justitsministeriet.

Kjøbenhavn, den 22de November 1893.

Bed at fremsende høstølgende hertil indkomne Andragende med Bilag, hvori Højesteretsadvokat Mellemann paa Statsraad E. Møllers Vegne fremhæver forskellige Punkter, paa hvilken det for Landstinget i indværende Rigsdagssamling forelagte Forslag til Strandingslov formentlig gør uberettiget Indgrib i den Statsraad E. Møller i Henhold til de blandt Bilagene nævnedes Afdomsdokumenter tilkommende Forstrandsret til den 3 Mil lange Kyststrækning mellem Torsholm og Havig, som nu i Almindelighed kaldes Naberg Forstrand, tror Ministeriet, som med den neden for angivne Undtagelse vedrørende Forslagets § 10 ikke kan erkende, at det forelagte Lovforslags Bestemmelser gøre noget som Følge af Grundlovens § 82 uberettiget Indgrib i den Andrageren paa Grundlag af det i Sagen omhandlede kongelige Skøde tilkommende Ret, at kunne indskrænke sig til følgende Bemærkninger med Hensyn til Andragendets Enkeltheder under Forbehold af nærmere mundtlig Udvikling, for saa vidt fornødent gøres.

ad § 1.

Ministeriet maa anse det som Selvfølge, at Retten til at ansætte Strandfogder, hvis Hverv væsentligst gaar ud paa at varetage det offentlige Forpligtelser med Hensyn til den Hjælp, der bør ydes de strandede, ikke kan være indbefattet under den private Ejer tilkommende Forstrandsret, og for saa vidt Forstrandsvejernes Interesser ogsaa skulle varetages af Strandfogden, maa Ministeriet formene, at alt fornødent Hensyn hertil er taget ved den ham efter Forslaget tilkommende Forstrandsret.

ad § 4.

Næst at bemærke efter den Anledning, Andragendet dertil giver, at Bestemmelsen i denne Paragraf om den Strandfogden tilkommende Eneret til Bjærgning af løst Gods af under 500 Kroners Værdi efter Ministeriets Mening er at forstå saaledes, at Retten kun omfatter foruden de tilfældigvis i Ny og Næ inddrivende mindre Bragdele Gods, der som samlet Genstand for Bjærgning ikke overstiger 500 Kr., maa Ministeriet bestemt fastholde, at Forstrandsrettens Indhold kun gaar ud paa det økonomiske Udbytte af indstrandet herreløst Gods, der udfommer under Jagttagelse af den Omgang, som Staten til enhver Tid finder det fornødent at foreskrive til Varetagelse af de strandedes Tarv, hvoraf navnlig følger, at Forstrandssejeren ikke som saadan har noget Krav paa at forestaa eller deltage i selve Bjærgningen, men i ethvert Fald kun til at følge og kontrollere den til Varetagelse af hans Tarv, for saa vidt dette ikke allerede tilstrækkeligt sker ved det offentlige Tilsyn og Ledelse. At Lovgivningen ikke erkender, at Forstrandssejeren har noget Krav paa Deltagelse i selve Bjærgningen, fremgaar ogsaa tilstrækkeligt af hele den tidligere Lovgivning, og det fremtræder klart som en særlig Indrømmelse, naar Forordning 28de December 1836 § 3 tilsteder den private Forstrandssejer ved egne Folk at bjærge løst af Havet uden levende Folks Medfølge indrevet Gods.